

Can Lloberes

Santa Perpètua de Mogoda

Ubicació

Comarca: Vallès Occidental
Lloc/Adreça: Entre la Riera Seca i el Camí del Padró
Emplaçament A 250m al SW de Can Taió

Coordenades:

Latitud: 41.52251
Longitud: 2.17312
UTM Est (X): 431010
UTM Nord (Y): 4597093

Classificació

Número de fitxa 08260 - 195
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Medieval Modern Renaixement Contemporani
Segle XII/XVI
Any 1137
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Residencial
Titularitat Privada
Titular: Ref. cad: 08260A00800003
Autoria de la fitxa Goretti Vila i Fàbregas
Data de registre de la fitxa: dv., 24/04/2009 - 02:00

Descripció

Can Lloberes es troba situada uns 110m al sud-oest del camí del Padró i a llevant de la Riera Seca, delimitada al sud per la via fèrria i al nord per camps de conreu que limiten amb el camí ral del Ripollet. Es troba a 120m del bosc de Can Taió.

Can Lloberes és una masia del segle XVI molt reformada, de planta gairebé quadrada, desenvolupada en planta baixa i planta pis, amb coberta a doble vessant de teula àrab. La geometria de les façanes és asimètrica respecte el portal adovellat que es troba a la planta baixa. A la planta baixa hi trobem quatre obertures, dues finestres rectangulars amb reixa de ferro a banda i banda del portal principal d'accés a la masia, i un portal a la dreta. A la planta pis hi ha quatre obertures rectangulars que corresponen a petites finestres. La façana presenta restes d'un arrebossat pintat de blanc, que es conserva en molt mal estat, que deixa veure els materials emprats en la construcció de l'edifici: pedra de tamany destacable a les cantoneres, i pedra petita, còdols i maons en els murs perimetrals. S'observen obertures realitzades amb maó, com el portal de la dreta de la façana principal i una petita finestra localitzada a la façana est. Com a elements arquitectònics destaquem el portal adovellat d'entrada i les cantoneres reforçades amb pedres. Al costat de ponent hi ha una sèrie cossos afegits a l'estructura principal del mas. Destaca el cobert de pedra adossat directament a la masia amb coberta a una sola aigua de teula àrab.

Observacions:

Noms anteriors: Mas Seriol, segons CANYAMERES (FITXA. Pàg. 219).

Història

Ressenya històrica extreta de CANYAMERES, 2009: Segle XI. Les terres de can Lloberes havien estat terres del capítol de canonges de la Seu de Barcelona.

1031. Patrimoni del capítol de la Seu de Barcelona a Canalies. Hi ha una venda que per les afrontacions es podria atribuir al que serà més tard el mas Seriol.

1067. Venda a Mir Golfred procurador i representant dels canonges de la Seu de Barcelona, la meitat d'una casa amb terres i fruiters a Santiga a Canalies. Podria tractar-se de terres del mas Seriol o el seu successor can Lloberes.

1121. Testament d'Arnau Geribert d'Antiga. Deixa a la canònica de la Seu de Barcelona el mas que tenen a Canalies.

1137. Primera referència documental. Ciriol signa com a cap de casa en la donació del delme a la parròquia de Santa Perpètua.

Segle XIII. Continuen les notícies sobre el mas Ciriol o Seriol.

1336. Visita parroquial a Santiga. Consta el rector Galceran de Ribes i els parroquians entrevistats: Asbert Ferran, Ferrer Ferran, Antic de Pont i Ramon Seriol.

1345. Es firma època de pagament de 50 sous per part de Guillem Pere Pallerissa, canonge i procurador de Pere de Prat, paborde del mes de juny de la Seu de Barcelona, a favor d'Alamanda, vídua de Ramon de Seriol, pagès de Santiga, mort en "intestia", un dels mals usos.

1361. Na Beatriu d'Horta, monja del Convent de Santa Maria de Jonqueres, firma època de 2 florins d'Aragó per ajudar a maridar donzelles pobres, a favor de Ramon Seriol i Guillem de Feu, de Santiga, com a marmessors d'Elisenda, muller de Pere Bofí, difunt pagès de Santiga.

Segle XV. Trobem altres notícies sobre els Seriol.

1471. Venda del mas Seriol de la parròquia de Santiga i una peça de terra de pertinences de dit mas situada però a la parròquia de Santa Perpètua, en alou de la pabordia del mes de juny de la Seu de Barcelona, a favor de Joan Bellsolà, pagès de Santa Perpètua de Mogoda.

Segle XV. El cas de la venda del mas Seriol fa pensar en l'extinció de la línia principal de pagesos del mas.

1555. Fins aquest any el mas Seriol estarà en mans de la família Bellsolà. Serà definitivament venut a Antic

Llobera o Lloberes que ja consta com a cap de casa habitant a la parròquia i terme de Santiga al fogatge de 1553.

XVI-XIX. Hi haurà continuïtat del mas fins a la venda a finals del s. XIX. Els Lloberes esdevindran gent de lletres a finals del s. XVI i també batlles de Santiga en diverses ocasions. El mas Lloberes en tots aquests segles no creix amb noves adquisicions de terres per la via dels establiments o les compravendes.

1825. Andreu Lloberes Banús, hereu del mas Lloberes va morir sens fer testament a l'edat de 68 anys.

Jaume Lloberes i Font, era el primogènit, solter i va imposar el criteri que ell era l'hereu, i com a tal, va exercir administrant can Lloberes fins al 1872 que va morir. Va fer diverses segregacions de terres que pràcticament deixaven can Lloberes en la meitat del que era.

1876. S'arriba a un acord pel que feia a can Lloberes de repartir-se l'herència, recuperant totes les peces de terra que Jaume Lloberes havia establert a temps limitat i la venda a carta de gràcia d'una peça de terra a l'altre costat de la riera a la mare i fill Casajoana, de 42 quarteres d'extensió.

1878. Amillament. Consta que la propietat de can Lloberes està en mans de 19 persones entre propietaris i parcers. El 90% dels camps de can Lloberes eren de sembrar, un 10 % eren vinyes.

1927. Amillament. Can Lloberes tenia unes 6 ha de vinyes abandonades, 3,8 ha de cultivades, i 0,7 ha de regadiu.

Finals del segle XIX. La casa de can Lloberes i terres de l'entorn són comprades per Jaume Baqué i Llong. Continuarà pràcticament durant tot el segle XX en mans de la família Baqué.

Bibliografia

CANYAMERES, Esteve (2009). Masos, masies i masoveries. Estudi de l'agricultura de Santa Perpètua de Mogoda i Santiga (segles XI-XX). Edita: Ajuntament de Santa Perpètua de Mogoda.

